Бабуся старесенька —
Пенсіонерка.
А внучка Наташа — уже піонерка.
Навчається добре бабусина внучка.
Погано лиш те, що росте — білоручка
На зборах загону сказала вожата:
—Давайте-но квітів наробим до свята! —
Наташа приходить додому з загону
І просить ласкаво бабусю Мотрону:
— Зробіть!.. Я на свято в вінок приберуся!.. —
Два дні те вбрання готувала бабуся.
Наташа стрибала, раділа від того:
— Не буде ні в кого віночка такого! —
Приміряла ще раз і стала казати:
— Уже й занесіть ви — я ж можу зім'яти! —
Мандрує до школи бабуся за внучку,
Несе той віночок — квітчасту каблучку.
Аж ось і вона, піонерська кімната.
Стрічає бабусю весела вожата:
— Спасибі!
Для кого ж ця старанність ваша?
— Та тут же у вас
Моя внучка Наташа!..—
Спочатку замислилась трохи вожата:
"Кому ж записать цю роботу до свята?"
Взяла й записала в журналі загону
Не внучку Наташу —
Бабусю Мотрону!
А потім загін виніс дружну ухвалу —
Збирати і зносить уламки металу:
— Поможем державі виконувать плани.
Хто більше збере — тих на Дошку пошани! —
Наташа приходить додому із школи
І просить стареньку, аж смиче за поли:
— Не лайтесь, бабусю, що я вас морочу,

Зберіть!.. Бо на Дошку пошани я хочу! —
Ну, як не підтримати
Внучку єдину?
Збирає бабуся метал у торбину.
В дворі, по канавах — шукає повсюду.
Наташа радіє:
"Я першою буду!"
На п'ять кілограмів зібралася ноша:
— Уже й занесіть ви, бабусю хороша! —
...Ось знову вона, піонерська кімната.
Несуть залізяччя дівчатка, хлоп'ята...
Зустріла вожата бабусю привітно,
Та тільки чомусь схвилювалась помітно:
— Навіщо роботу виконувать нашу?
— Та це ж я за неї,
За внучку Наташу!..—
У список найкращих по збору металу
Вожата бабусю
Внесла до журналу.
А ще через тиждень Наташа із школи
Прибігла додому з плачем, як ніколи.
Питає в сльозах, аж марніє і в'яне,
Чому це... бабуся на Дошці пошани?
Чому не вона?..
Це бабусю Мотрону
Примусило йти того ж дня до загону.
Шанують її — в тім і радість і горе!
Приходить до школи,
Прямує на збори:
— Та як же це так? І для чого ці штучки
Чому ви й за що не шануєте внучки? —
Скінчила і сіла,
Сердита й завзята...
Вклонилася їй і сказала вожата:
— Спасибі, бабусю, за все, що зробили.

Та просимо вас, бережіть свої сили.
Роботу сама хай виконує внучка,
Не панькайте так, бо зросте білоручка.